

РЕШЕНИЕ

№ 3880

гр. София, 14.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 17.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **11932** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на [чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване](#) във връзка с [чл. 145 и следващите от АПК](#).

Образувано е по жалба от П. Г. Г. срещу Решение № 2153-21-245/08.08.2019 г. на Директора на ТП на НОИ С.- град, с което е оставена без уважение жалба вх. № 1012-21-847/05.06.2019 г. на П. Г. Г. срещу Разпореждане № [ЕГН]/241 от 30.04.2019 г., издадено от длъжностно лице по пенсионно осигуряване в ТП на НОИ С.- град, като неоснователна.

Жалбоподателят твърди, че оспореното решение е неправилно, незаконосъобразно и постановено при съществено нарушение на съдопроизводствените правила и материалния закон. Твърди се, че въпреки представените от жалбоподателя надлежно оформени документи Директорът на ТП на НОИ – С. град приел, че представената трудова книжка била нередовна от външна страна, поради което не е бил зачетен осигурителния стаж за претендираните от Г. периоди. Моли съда да отмени оспорваното решение

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуален представител поддържа жалбата. Моли съда да уважи жалбата като основателна и доказана, с оглед представените доказателства и недопуснатите поискани такива. Претендира адвокатско възнаграждение. Подробни съображения развива в писмени бележки.

Ответникът по делото - Директорът на ТП на НОИ С.- град, чрез процесуален представител оспорва жалбата и поддържа тезата, че оспореният административен акт е законосъобразен. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Със заявление вх.№ 00004419/04.11.2009г. /л.6 и сл./ П. Г. Г. е направил искане за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване в минимален размер и социална пенсия за инвалидност. В заявлението декларира за доказване на минимум 5 години трудов стаж да се ползва персоналният регистър на НОИ. На стр.2 от заявлението под описа на документите за осигурителен стаж е посочено, че е запознат със същите и няма неописан осигурителен стаж.

След направена преценка на правото на пенсия, с разпореждане № [ЕГН]/10 от 20.11.2009г. на Ръководител „ПО” /л.26/ на П. Г. Г. е отпусната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване /ИОЗ/ по чл.74, ал.1 от КСО в минимален размер за трайно намалена работоспособност от 71 до 90 на сто съгласно чл.75, ал.4 от КСО и социална пенсия за инвалидност от 27.05.2009г. до 01.07.2012г. Пенсиите са отпуснати въз основа на ЕР на ТЕЛК №1530/14.07.2009г. /л.12/, с което органите на медицинската експертиза са дали оценка на работоспособността 71% ТНР с дата на инвалидизиране 27.05.2009г. и срок на инвалидността 01.07.2012г.

След отпускането ѝ срокът на личната ИОЗ пенсия е продължаван въз основа на постановени при преосвидетелстването на П. Г. експертни решения на органите на медицинската експертиза.

Със заявление вх.№2121-21-465/15.11.2018г. /л.52/ П. Г. заявил зачитане на придобит преди пенсионирането осигурителен стаж за периода 04.01.1993г.-31.11.1994г. и 01.12.1994г.-25.12.1997г.. Представил трудова книжка №7/04.01.1993г. с отразен стаж в [фирма] за периода 04.01.1993г.-31.11.1994г. и в [фирма] за периода 01.12.1994г.-25.12.1997г./л.53-58/. Същата не била представена към първоначалното заявление за отпускане на пенсия, в което е отразено, че П. Г. е запознат с описа на документите и няма неописан стаж.

При извършена служебна проверка длъжностното лице по пенсионно осигуряване констатирало нередовности от външна страна в представената трудова книжка, както и установило, че в Регистъра на осигурените лица на НОИ нямало данни за осигуряване от [фирма] за 1997г. Във връзка с това е била изискана проверка от контролните органи на ТП на НОИ С.- град за съответствието на отразения стаж в трудовата книжка с разплащателните ведомости на осигурителите.

Резултатите от проверката на [фирма] са обективирани в Констативен протокол № КП-5-21-00515917/23.01.2019г. /л.61/. От последния се установява, че фирмата няма осигурително досие в ТП на НОИ С. - град. При извършената проверка е установено, че Софийски градски съд на основание чл.6, ал.1 във връзка с чл.119, ал.2 от ТЗ регистрирал под №13944 по ф.д.№764/94г. дружество [фирма], като вписването е обнародвано в ДВ, бр.95/27.10.1995г.. От управителя на дружеството Х. Чобански е изискано предоставяне на необходимите документи за извършване на проверката. С изрична декларация /л.62/ последният декларира, че не е разполагал с никаква документация за фирма „Невен К.“ и „...Поради ред причини не успяхме да осъществим дейност“.

В констативен протокол № КВ-5-03-00549080/08.04.2019г. на контролен орган към ТП на НОИ [населено място] /л.64/ е отразено, че изисканата проверка за потвърждаване на осигурителен стаж на П. Г. в [фирма] не може да бъде извършена, тъй като въпреки предприетите действия не може да бъде осъществен контакт с настоящия собственик на фирмата, нито с друг неин законен представител.

Видно от опис на осигурителен стаж от 17.04.2019 г. /л.68/, въз основа на представените документи и РОЛ на НОИ длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело осигурителен стаж в размер на 5 години, 7 месеца и 6 дни. Поради нередовността на представената трудова книжка от външна страна, резултата от извършената проверка на [фирма], липсата на данни в РОЛ на НОИ за осигуряване от [фирма], длъжностното лице по пенсионно осигуряване не е зачело осигурителен стаж за претендираните от жалбоподателя периоди.

С Разпореждане № [ЕГН]/241 от 30.04.2019г. /л.69/, длъжностно лице по ПО в ТП на НОИ С.- град постановило отказ за изменение на личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване /ИОЗ/ на П. Г. Г. на основание чл.99, ал.1, т.1а от КСО.

Разпореждане № [ЕГН]/ 241 от 30.04.2019г. на длъжностното лице по „ПО” е оспорено от П. Г. Г. по административен ред с жалба вх.№1012-21-847 от 05.06.2019г.. С обжалваното в настоящото производство Решение № 2153-21-245/08.08.2019 г. Директорът на ТП на НОИ С.- град, е оставена без уважение жалба вх. № 1012-21-847/05.06.2019 г. на П. Г. Г. срещу Разпореждане № [ЕГН]/241 от 30.04.2019 г., издадено от длъжностно лице по пенсионно осигуряване в ТП на НОИ С.- град, като неоснователна.

Приета по делото е административната преписка и допълнително представените от ответника писмени доказателства.

От ангажираните по делото гласни доказателствени средства, чрез разпит в качеството на свидетел на лицето А. Казанджийска се установява, че същата познавала П. Г., тъй като бил шофьор на баща й- Н. А. К., който бил управител на [фирма]. Това било преди септември 1996г., когато баща й починал. Твърди, че Г. посещавал два или три пъти дома им, за да си взима заплатата. Същата свидетелка не си спомня кога е била създадена фирмата, не знаела дали П. Г. имал договор, не знаела името на съдружника на баща й.

Видно от приложена по делото разпечатка /л.75/ [фирма] е регистрирано в СГС на основание чл.6, вр. чл.119, ал.2 ТЗ под №13944, т.183, р.1, стр.134, по ф.д. №769/94 г., със седалище и адрес на управление- С., община „В.“, [улица], със съдружници Н. А. К., А. И. Д. и Х. Н. Чобански /управител/.

От приложената извадка- Фирмено досие /л.74/ и след справка в ТР по ЕИК на дружеството е видно, че [фирма], с ЕИК-[ЕИК], вписано на 22.11.1994 г. със седалище и адрес на управление в [населено място], Район „Надежда“, [жк], [жилищен адрес] с управител- Б. А. А. /от 18.09.2008 г./.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи: Жалбата е подадена от надлежна страна, срещу акт подлежащ на съдебен контрол, в срок, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съобразно задължението на съда по [чл. 168, ал. 1 от АПК](#) настоящият състав следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по [чл. 146 от АПК](#).

В тази връзка съдът установи, че оспореното решение е издадено от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия съгласно [чл. 117, ал. 3 от КСО](#). Съгласно [чл. 98, ал. 1, т.1 от КСО](#) компетентността за издаване на разпореждания за възстановяване на неправилно изплатени суми за пенсии е предоставена на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване в ТП на НОИ или на други длъжностни лица, определени от ръководителя на

съответното ТП на НОИ.

Потвърденото с оспореното решение Разпореждане № [ЕГН]/241 от 30.04.2019 г., също е издадено от компетентен орган – длъжностно лице по "ПО" в ТП на НОИ С.-град –М. Х. съгласно заповед №1015-21-247/04.12.2018 г., приложена по делото /л.98/, както и заповед №1016-40-772/18.07.2017 г. /л.99/.

Оспореното решение е издадено в предвидената от закона форма, не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила.

Относно спазване на материалноправните разпоредби и целта на закона:

В чл.40, ал.1 и ал.3 от НПОС е регламентирано, че осигурителният стаж се установява с данните по чл.5, ал.4, т.1 от КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец, които се издават въз основа на изплащателните документи, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд.

В случая жалбоподателят при първоначално подаденото заявление от 04.11.2009г. П. Г. Г. е направил искане за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване в минимален размер и социална пенсия за инвалидност, като под описа на документите е посочено, че няма неописан осигурителен стаж.

В последствие със заявление от 15.11.2018г. е представена трудова книжка №7/04.01.1993г. Резонно административният орган е констатирал нередовностите от външна страна в приложената трудова книжка, а именно на стр. 5 е отразено, че е издадена на 04.01.1993г. от [фирма], с адрес [населено място], [улица], докато седалището и адреса на управление на дружеството, както бе посочено по-горе е [улица], няма положени подпис на притежател, подпис на издателя на книжката и печат на работодателя. На стр. 4 и 5 не са попълнени изискуемите, съгласно чл.349 от КТ реквизити /точен адрес, образование, специалност/. В трудовата книжка е отразена дата на постъпване на работа в [фирма]- 04.01.1993г. и дата на прекратяване на трудовия договор на основание чл.29, б."а" от КТ 31.11.1994г.. Относно началната дата- 04.01.1993 г., следва да се отбележи, че от наличните доказателства е видно, че дружеството е вписано в СГС по ф.д. №769 от 1994 г. /без данни за БУСТАТ/ЕИК/, поради което и доколкото преди 1994 г. такова дружество не е било регистрирано няма как П. Г. да е работил там през 1993 г.. Освен това управителят на дружеството Чобански собственооръчно декларирал, че дружеството не е осъществявало дейност и няма никакви документи. Досежно крайната дата- 31.11.1994 г. се констатира нередовност, предвид факта, че месец ноември е 30 дни, т.е. поради липса на такава календарна дата няма как да е било прекратено твърдяното от жалбоподателя трудово правоотношение на същата. Отделно от посоченото, в трудовата книжка е вписано, че П. Г. е работил като „охранител“, докато в показанията на разпитания по делото свидетел К. се съдържат данни, че е работил като шофьор на баща й К., който сочи като управител, докато писмените доказателства сочат, че той е бил съдружник, а управител е бил Х. Чобански. Правилно е констатирано от административния орган, че вписаното правно основание в гр.8 /л.55 от делото/ чл.123, ал.3 от КТ /в действащата редакция/ за прекратяване на трудов договор от 31.03.1993г. е неотнормено, така както и посоченото основание по чл.29, б."а" КТ за прекратяване на трудовия договор от 31.11.1994 г. /в редакцията към тази дата/ не визира основание за прекратяване на трудово правоотношение.

По отношение на вписания в трудовата книжка стаж в [фирма]/ е констатирано, че като основание за прекратяване на трудовия договор, от 31.06.1995 г. по чл.123, ал.3 КТ. Действително, посочената разпоредба в редакцията й към изписаните в трудовата

книжка дати регламентира, че трудовото правоотношение с работника или служителя не се прекратява и при промяна на собственика на предприятието или отдаването му под аренда. В този случай работодател е новият собственик, съответно арендаторът. Промяната на собствеността на „СТ- 28 Е. е извършена през 2008г. Априори, освен грешно правно основание е налице и изписване на календарна дата, която не съществува, предвид това, че месец юни има 30 календарни дни. Следва де се отбележи, че съгласно констативния протокол, не е открит управителя на дружеството, или друг представляващ дружеството, с оглед проверка на обстоятелствата в трудовата книжка. Освен това след справка в Регистъра на осигурените лица на НОИ е установено от длъжностното лице, че няма подадени данни за осигуряване на жалбоподателя като работещ в [фирма] за периода след 31.12.1996г..

Предвид горното, съдът намира за правилен извода на административния орган, че трудовата книжка не съдържа задължителни реквизити, регламентирани в чл.349 от КТ и НТКТС, поради което и предвид констатираните нередовности в тази трудова книжка, отразеното в нея не може да служи за годно доказателство по чл.40 от НОПС за установяване на осигурителен стаж.

С оглед изложеното, следва да се приеме, че оспореният административен акт и потвърденото с него разпореждане са постановени от компетентен орган, в установената писмена форма, при отсъствие на допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалния закон и с неговата цел, поради което оспорването е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

Предвид изхода на делото настоящият съдебен състав намира, че претенцията на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноски е неоснователна. Разноски се дължат на ответника за юрисконсултско възнаграждение, които са своевременно поискани. На основание [чл. 143](#) и [чл. 144 от АПК](#) във връзка с [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#) във връзка с [чл. 37 от Закона за правната помощ](#) и [чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ](#), на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание [чл. 172, ал. 2 предложение последно от АПК](#), Административен съд – София град, III- то отделение - 73 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Г. Г. срещу Решение № 2153-21-245/08.08.2019 г. на Директора на ТП на НОИ С.- град, с което е оставена без уважение жалба вх. № 1012-21-847/05.06.2019 г. на П. Г. Г. срещу Разпореждане № [ЕГН]/241 от 30.04.2019 г., издадено от длъжностно лице по пенсионно осигуряване в ТП на НОИ С.- град.
ОСЪЖДА П. Г. Г. заплати на ТП НОИ С.- град сумата от 100 /сто / лева за разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване в 14– дневен срок от получаването му пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ:

